

6.000 kr. ejendomsskatter og ca. 35.000 kr. underskud på landbrugsdriften.

Hvis man herefter antager, at der i dag findes ca. 6.000 lystgårde, hvoraf de $\frac{2}{3}$ eller 4.000 har samme gennemsnitlige underskud på landbrugsdriften som i 1964 (ca. 35.000 kr.), bliver det samlede driftsunderskud ca. 140 mill. kr. Landboforeningerne anslår den samlede landbrugsformue i disse ejendomme til omkring 2.000 mill. kr. En indkomst heraf på 4 pct. giver ca. 80 mill. kr. Sættes procenten til 6, bliver indkomsten ca. 120 mill. kr. Herefter skulle den skitserede ordning for disse ejendomme forøge de skattepligtige indkomster med det nævnte underskudsbeløb på ca. 140 mill. kr. + den beregnede procentdel af landbrugsformuen på 80 eller 120 mill. kr. Den samlede stigning i den skattepligtige indkomst skulle herefter blive ca. 220 mill. kr., hvis procenten fastsættes til 4, og ca. 260 mill. kr., dersom procenten fastsættes til 6. Det deraf følgende merprovenu på indkomstskatten kan rent skønsmæssigt anslås til omkring 120 mill. kr., hvis procenten bliver 4, og til ca. 145 mill. kr. med en procent på 6. Heraf vil henholdsvis ca. 45 mill. kr. og ca. 55 mill. kr. tilfalde kommunerne.

Det må understreges, at disse skøn som følge af manglen på brugbare statistiske oplysninger må blive særdeles usikre, således at der kan være tale om en meget betydelig fejlmargen. Selve afgrænsningen af, hvad der betragtes som lystgårde er meget usikker og omfatter antagelig langt færre landbrugsejendomme end dem, der efter landboforeningernes forslag skal betragtes som tilhørende bylandmænd. Til gengæld må det formodes, at der er forholdsvis mange bylandmænd med store underskud netop blandt de ejendomme, som de lokale ligningsmyndigheder har karakteriseret som lystgårde. Endvidere er fremregningen fra 1964 til 1973 meget usikker. Det gælder måske navnlig forudsætningen om, at lyst-

gårdenes gennemsnitlige underskud i 1973 er det samme som i 1964.

Ved vurdering af de omtalte skøn over det forventede merprovenu må det endvidere tages i betragtning, at disse skøn slet ikke tager hensyn til, at ændringen i beskatningsreglerne vil påvirke skatteydernes økonomiske dispositioner og dermed de skattepligtige indkomster samt indkomstskattens provenu.

Forholdsvis mange bylandmænd med større landbrugsunderskud driver større selvstændige virksomheder inden for byerhvervene. Hvis disse skatteydere får begrænset deres muligheder for at fradrage landbrugsunderskud ved opgørelsen af deres skattepligtige indkomster, vil de ofte have gode muligheder for at forøge f. eks. deres afskrivninger og varelager nedskrivninger i deres ikke-landbrugsmæssige erhvervsvirksomhed. Det vil derfor være realistisk at regne med, at en ikke helt ringe del af det merprovenu, som landboforeningernes forslag skønnes at ville medføre, vil blive opvejet af, at andre skattemæssige fradrag stiger tilsvarende.

Endvidere skal det nævnes, at ligningsdirektoratet og de lokale ligningsmyndigheder er i gang med at skærpe kontrollen med indkomstansættelserne for bylandmænd. Det er næppe muligt at skønne over, hvor meget denne indsats vil forøge indkomstskattens provenu; men man må i hvert fald regne med, at der vil blive tale om et vist merprovenu, selv om landboforeningernes forslag ikke gennemføres.

Det er i det foregående forudsat, at en gennemførelse af landboforeningernes forslag straks vil få fuld virkning også for de bylandmænd, der har købt landbrugsejendomme og investeret i disse i tillid til, at de gældende beskatningsregler ikke ændres. En eventuel overgangsordning af hensyn til disse skatteydere vil selvfølgelig formindske merprovenuet i overgangsperioden.

Om de praktiske muligheder for at gennemføre Landboforeningernes forslag skal bemærkes:

1. Ordningen forudsætter, at man i skatlovgivningen kan fastlægge en grænse mellem 2 grupper af ejere af landbrugsejendomme, nemlig „landmænd“ og „ikke-land-

mænd“. Det vil imidlertid være overordentlig vanskeligt at trække denne grænse så skarpt, som det er nødvendigt, når skatteyderne skal have rimelig klarhed om deres